

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •
ILLUSTRERADT MAGASIN

FISKHALLEN Å BALTISKA UTSTÄLLNINGEN. — FOTO. RAHMN, MALMÖ

15:DE ÅRG.

DEN 7 JUNI 1914.

No 36.

Foto. Rahmn, Malmö.

Kliche: Bengt Sjöforsparre.

Tage Thoden

TAGE THOTT.

När öfverhofjägmästaren Victor Ankarcrona på hösten 1912 skildes hädan, rådde mindre tvifvel än någonsin i dylika fall om hvem som skulle blifva hans efterträdare i denna höga hofcharge. Grefve Tage Thott på Skabersjö var därtill närmaste mannen icke blott på grund af sin tidigare ställning inom konungens hof utan äfven och icke minst på den grund, att han gjort sig bekant som en af vårt lands skickligaste jägare och dess kanske mönstergillaste jaktvärdare. För ovanlighetens skull kunde i detta fall regeringsformens bud om ämbetsmannabefordran uteslutande på grund af förtjänst och skicklighet läggas till grund äfven vid en hofbefordran, där af naturliga skäl i vanliga fall helt andra synpunkter äro och måste vara bestämmande.

Grefve *Tage Alexis Otto Thott* är född på Skabersjö den 3 maj 1852, son till dåvarande löjtnanten, sedermera majoren och kabinettskammarherren greve Otto Thott och hans maka, grefvinnan Ebba Elisabeth Augusta Sparre till Söfdeborg. Både på fädernet och mödernet härstammar han sålunda från det svenska riddarhusets förnämligaste ätter. Hvad särskildt fäderneätten beträffar, är den en af de få skånsk-danska adelssläkter, hvilka bibehållit sig som godsägare i Skåne alltifrån Roskildefreden; redan år 1664 introducerades den genom Knut Tott på Svenska riddarhuset. Dennes brorsons sonson, ryttmästaren Otto Tott, naturaliserades som svensk adelsman, adopterades och introducerades 1756 på Knut Totts nummer. Otto Totts son, landshöfdingen öfver Malmöhus län Tage Tott, blef 1778 friherre med namnet Thott samt erhöi tillstånd för sig och sina efterkommande att kalla och skriva sig friherrar till sina egna adliga gods; 1807 upphöjdes han yttermera till greilig värdighet, med bestämelse, att grefvevärdigheten skulle tillkomma äfven äldste sonen, son efter son: ättens nuvarande hufvudman är denne förste greve Tage Totts sons sonson. I Danmark kan ätten följas tillbaka ända till 1288 och till densamma skånska gren hörde bl. a. de från Kalmarunionens dagar bekanta, mycket betydande Axelssönerna.

I motsats mot ättens flesta medlemmar har greve Tage Thott afstått från att inträda på den militära banan. Hans ställning som blifvande innehafvare af ett af Skånes största fideikommiss gjorde det ju önskvärdt, att han från början helt ägnade sig åt utbildning för de omfattande uppgifter, hvilka komme att åligga honom i denna egenskap. Det var också med de bästa förutsättningar, han vid faderns död

1891 tillträdde Skabersjö väldiga godscomplex, hvilket i areal omfattar öfver 50 kvadratkilometer och 1905 hade ett taxeringsvärde af närmare 3½ mill. kr. Godset har med afbrott endast för några år under Carl Xls regering, då det befann sig i kronans händer, alltsedan år 1600 befunnit sig i Thottska ättens ägo och gjordes af öfvannämnde landshöfding Thott 1805 till fideikommiss. Det utmärker sig bl. a. för sina omfattande härliga löfskogar, i hvilka ek och bok spela hufvudrollen och villebrådet har en den allra härligaste natur-reservation.

Skabersjö räknas också bland vårt lands villebrådsrikaste gods och det är därför icke att undra på, att dess blifvande innehafvare redan i unga år med lif och lust hängaf sig åt jakten. Denna har af greve Thott städse uppfattats som ädel idrott och fört honom vida omkring icke blott inom vårt eget land, utan äfven till sådana jaktmarker, hvilka mera sällan locka andra jägare än naturforskarna af facket. Bland annat företog han på 1870-talet tillsammans med den framlidne naturvännen, dr: Gustaf Kolthoff en jaktfärd till Färöarne och Island, under hvilken en vänskap mellan jorddrotten och vetenskapsmannen knöts, hvilken satte frukt i ett aldrig svikande samarbete till den svenska jaktens och jaktvärdens fromma. Bland de ledande männen i Svenska jägareförbundet, Svenska kennelklubben o. s. v. stodo också dessa båda städse sida vid sida. Skabersjö rika jaktmarker* med sina dofhjortar, rådjur och fasaner ha lockat äfven furstliga jägare. Konung Gustaf tillbringar gärna där en nära nog årligen återkommande frivecka undan regeringsbestyren och äfven Tyska rikets kejsare har funnit dem värda ett besök.

Till hofjägmästare utnämndes greve Thott redan 1884, till förste hofjägmästare 1901 och slutligen till öfverhofjägmästare på nyåret 1913.

Af det allmänna har han tagits i anspråk bl. a. för den viktiga posten som ordförande i Malmöhus läns skogsvårdsstyrelse. Därjämte innehar han uppdrag som ordförande i Malmö—Ystad och Börringe—Ö. Torps järnvägsaktiebolag samt i A.-B:t Skabersjö—Klagshamns kalksandstensfabrik.

Ledamot af Baltiska utställningens styrelse, förestår greve Thott den vackra jaktafdelningen derstädes.

Personligen utmärker sig greve Thott för ett rättframt och flärdfritt väsen, hvilket förvärfvat honom sympatier i vida kretsar äfven utanför hans ståndsbröders trängre cirkel.

FRÅN BALTISKA UTSTÄLLNINGEN. III

Vi fortsätta i dag våra ströftåg på den Baltiska utställningen. — Vi förflytta oss då genast till kronprinsessans blomstergata. Vid slutet af densamma ligger den kungliga paviljongen, som i sin hvita skrud verkar kungligt förnäm, trots frånvaron af en kunglig krona å dess kupol.

Strax bakom och ofvan den kungliga paviljongen ligger jaktpaviljongen, hvilket grannskap innebär en naturlig förbindelse, då man ju vet att vår konung är såväl beskyddare som personligen varm vän af de intressen, som jaktpaviljongen företräder. Också har H. m:t uti jaktpaviljongens charmant utställning bidragit med en samling rådjurshorn, som af kännare anses vara synnerligen framstående. Vid sidan af denna hornsamling finnes en interiör från Yddingesjön å Skabersjö ägor, inom hvilket område de flesta af de rådjur, som fått släppa till hornen i samlingen, af H. m:t konungen personligen äro nedlagda.

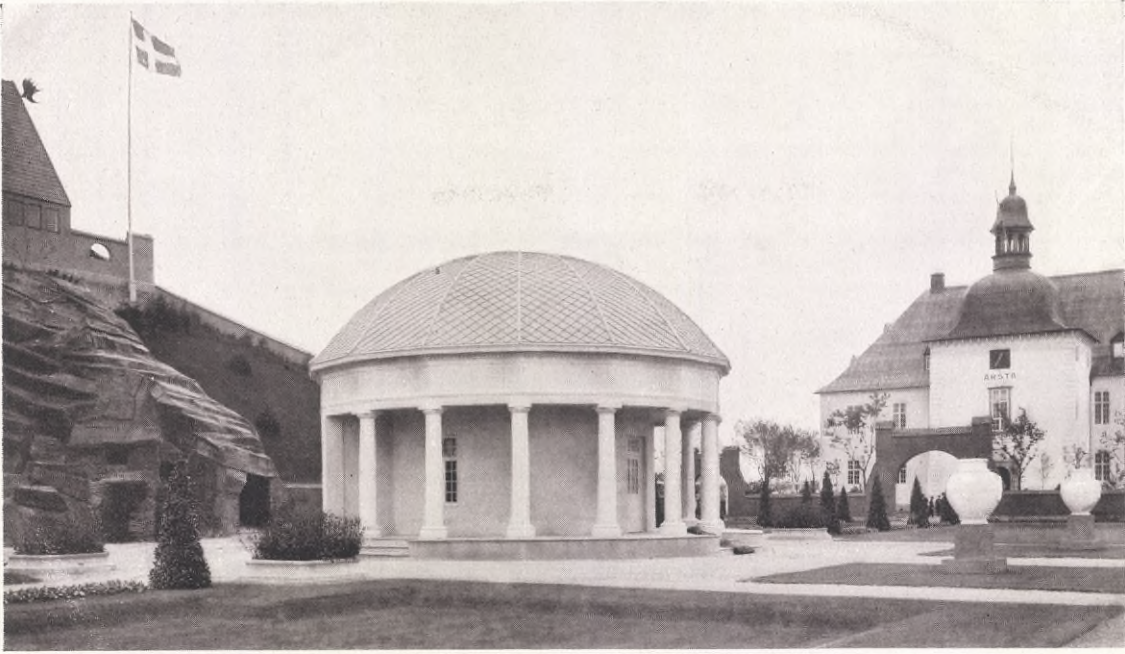
På tal om rådjurshorn, så visar oss jaktpaviljongen flera unika samlingar i den vägen. En, bestående af oregelbundna horn, hvilken väckt mycken

uppmärksamhet, särskildt från danskt håll. En, omfattande horn, som äro starkt pärlade ända ut i spetsarna; vidare särskildt kraftiga och särskildt typiska horn. Slutligen en afdelning af abnorma rådjurshorn.

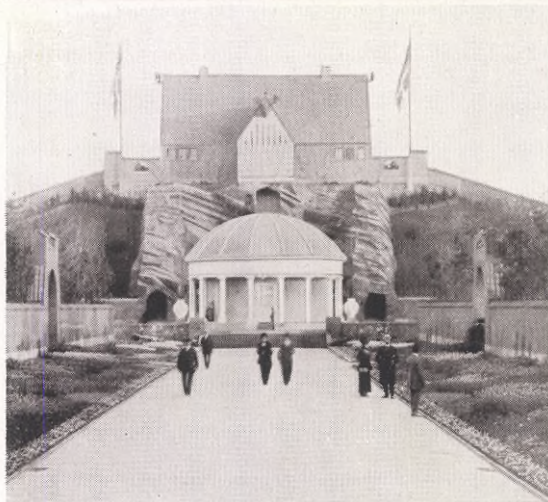
För att fortfarande hålla oss till hornsamlingarna finna vi af elghorn en afdelning palmata eller skövelartade, hvilken typ anses vara särdeles eftersträfvansvärd. Den servina typen har äfven sina representanter. — I öfrigt finnes inom jaktpaviljongen allt, som kan intressera en jägare, och allt framställt på ett åskådligt och schematiskt sätt af öfverhofjägmästaren greve Tage Thott med biträde af greve Philip Bonde å Bosjökloster och ryttmästare von Mentzer.

Till slut må nämnas, att den *enda* existerande *hvita* elghud finnes att se här, likaså en unik samling af 50 st. räfskinn, hvars f. d. innehafvare samtliga fällts af kapten Kroplien vid Göta Ligarde efter stöfvare.

Från jakt glider tanken lätt öfver till fiske och lika lätt glida vi nu från jaktpaviljongen till *fiskerihallen*. (Se vignettbilden).

KUNGLIGA PAVILJONGEN med delar af Jaktpaviljongen t. v. och Årsta t. h.

JAKTPAVILJONGEN, nedanför Kungl. paviljongen och Blomstergatan. — Foto. Rahmn, Malmö.

I förrummet till densamma finnes en samling större och mindre aqvarier omfattande uteslutande sötvattenfiskar, däraf en del exotiska. Samlingen ådrager sig mycket intresse från allmänhetens sida. I öfrigt finnes inom fiskerihallen samladt allt, som man kan tänka sig höra till en väl ordnad fiskerihall och mer därtill. Svenska sällskapet för räddning af skeppsbrutna har en intressant utställning. Man ser en raketapparat med raket och laddrör, allt fullt klargjort till afskickande af raket. Vidare transportvagnen för raketapparater och en lifräddningsbåt af allra senaste modell. Denna senare, som är försedd med motor, har den egenskapen att den under inga som helst förhållanden kan sjunka, hvilket måste skänka en känsla af trygghet åt de modiga män som ägna sin tjänst åt detta människovänliga yrke.

Turist- och Idrottsutställningen är en pärla inom hela den Baltiska utställningen, som man med svårighet sliter sig ifrån, sedan man en gång kommit dit. Redan vid entrén till densamma möttes man af uppriiskande idrottsfläktar vid åsynen af det storstilade panoramat öfver Are. Detta kan icke beskrivas, det måste ses. Panoramat är liksom det öfriga i samma väg inom utställningen med mästarehand utförd af dekorationsmålaren vid Kungl. operan Thorolf Jansson. Men vi fortsätta från entrén framåt och finna på vår vänstra sida Panorama öfver Göteborgs hamn (se nr 32) och turiststationen vid Abisko. På vår högra sida hafva vi äfvenledes ett panorama öfver Öresund med Hven.

Turisttrafikförbundet har en mycket intressant utställning, hvaraf särskildt framhålles såsom originell och uppseendeväckande en turistkarta, å hvilken med elektriskt ljus vissa platser i Sverige belysas samtidigt med att motsvarande vy visas i kartans öfre del.

Vi gå vidare förbi ett flertal utställningar af turisttrafikföreningen och komma till en större modell af Stadion i Stockholm samt Gymnastiska Centralinstitutets blivande byggnad. Och sedan befinna vi oss midt uppe i en utställning af alla de olika slag som förekomma af idrottsmateriel från segel- och motorbåtar, isjakter, automobil och hästfordon, till skidor, skridskor och tennisbollar. Gymnastik och simning äro särskildt representerade genom diverse statistik, en gymna-

INTERIÖR FRÅN JAKTPAVILJONGEN.

stiksål i miniatyr och massor af fotografier. Vi hafva på detta sätt nått fram till Årepanoramaf och finna i våningen under detsamma en mycket tilltalande bild ur scoutlivet. Vid sidan härom befinner sig det frivilliga skytteväsendets utställning med vapen och skyttepriser, de senare representerade af ett stort antal för den Baltiska riksskyttetäflingen afsedda gevär och silversaker. En frivillig skytt i uniform fullständig samlingen. Vid andra sidan om scoutbilden finna vi Idrottens utställning af statistik och fotografier öfver ett stort antal af Sveriges idrottspriser.

Bakom Årepanoramaf finns tvänne synnerligen intressanta panorama öfver Stockholm och Visby.

Det är med glädje man kan konstatera, att Sverige på detta område innehar främsta rangplatsen, därom vittna de öfverallt på lediga platser inom utställningen

FRIHERRE
S. HERMELIN.

Foto. Rahm, Matsui.

Kliché: Kem, A.-B. Benzt Sjöförsvar, Sjöm.-Geo

TURIST- OCH IDROTTSUTSTÄLLNINGEN.

upphängda fotografierna och utställda priserna, hvilka visa våra framgångar vid de Olympiska spelen 1912 under täflan med hela världens idrottsmän.

Öfversten friherre S. Hermelin har med van hand ordnat idrottsutställningen och panoramorna. Registrator R. F. Petre svarar för turistutställningen.

DEN NYA TRANEBERGSBRON. — MARGARETAHEMMET.

9. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF. Klida: Bronj Sk, tvepsara.
INVIGNINGEN AF TRANEBERGSBRON. Där-
under kronprinsparet på ömse sidor af borg-
mästaren Lindhagen.

9. 8 Da STOCKHOLMSFOTOGRAF
PRINCESSAN MARGARETA VID GRUND-
STENEN.

En viktig förbindelseled mellan Stockholm och ett af dess grannsamhällen, hvilket för öfrigt inom kort kommer att införlivas med hufvudstaden, invigdes den 28 maj i och med den nya Tranebergsbron samt Brommalinjens öppnande för trafik. Bron är ett utomordentligt sinnrikt ingenjörsarbete och framför allt märkligt i det afseende, att den är till sin konstruktion absolut enastående. Den är öfver 200 meter lång och oaktadt den hvilat på ett antal pontoner, befinner den sig alltid i konstant läge, hvarigenom till exempel rörledningar kunna öfverföras på densamma. Bron, som kostat hufvudstaden 492,000 kr., är konstruerad af professor W. Fellenius och docenten O. Linton. Den högtidliga invigningen ägde rum i närvaro af kronprinsparet, stadsfullmäktige, landtegendomsnämnden m. fl. Den senares ordförande, som är borgmästare Lindhagen, öfverlämnade bron till stadsfullmäktige med ett kort anförande och stadsfullmäktiges ordförande, hr Sixten von Friesen, mottog bron å stadsfullmäktiges vägnar, uttalade ett tack till alla dem som haft med brons tillkomst att skaffa, samt anhöll hos kronprinsen, att han måtte förrätta invigningen. Och sedan hände det märkliga, att man fick se den ifrige republikanen Lindhagen under glädt samspråk med kronprinsparet för dem demonstrera den nya bron.

Prinsessan Margareta, hertigparet af Vestergötlands äldsta dotter, debuterade den 29 maj i en offentlig ceremoni, då hon nedlade grundstenen till det hem som är uppkalladt efter henne, Margaretahemmet, hvilket för närvarande uppför en nybyggnad åt sig på egendomen Kniista mellan Stockholm och Upsala.

Hemmet som stiftades 1891 under prins Carls egid, är afsedt för vård af fallande-siuka, sinnesslöa barn. I högtidligheten deltog äfven prins Carl, prinsessan Ingeborg samt deras två öfriga döttrar.

SVERIGE PÅ UTSTÄLLNINGEN I SAN FRANCISCO.

Efter fotograf

SVENSKA GRUNDBRYTNINGSFESTEN I SAN FRANCISCO.

Klicke: Beng. Silfversjare.

En meddelare från San Francisco skriver till oss: Jag närsluter härmed en vy från Svenska grundbrytningsfesten för den Svenska utställningsbyggnaden den 9 maj. Personerna äro, fr. v.: Konsul Matson (med spaden) Alex.

Vid Gymnastiska centralinstitutet hade den högre kvinnliga afdelningen den 25 maj sin sedvanliga årsuppvisning inför en intresserad och talrik publik, bland hvilken främst märktes kronprinsessan med uppvaktning.

H. & D. STOCKHOLMSFOTOGRAF.

DE NYA GYMNASIKDIREKTÖRERNAS UPPVISNING INFÖR KRONPRINSESSAN.

Klicke: Beng. Silfversjare.

REMISSDEBATTEN.

Remissdebatten väntade man sig något af denna gång, och denna sensation uteblef heller icke. I andra kammaren, där den pågick i runda tolf timmar, afvek statsministern, excellensen Hammarskjöld, i så måtto från den traditionella kotymen, att han själf inledde debatten med en förklaring öfver regeringens ståndpunkt i vissa afseenden. I båda kamrarna gingo liberaler och socialdemokrater anfallsvis till väga mot försvarsregeringen, anförda i första kammaren af hr Hellberg som mest höll sig till valstridens bitterhet, för hvilket han ville lägga ansvaret på regeringen och högern, och af hr David Bergström, som fann trontalet magert och framhöll en del reformer som borde kunna genomföras. Hr Trygger svarade de oifvannämnda talarne och inbjöd till ett samarbete. Excellensen Wallenberg yttrade sig om regeringens utrikespolitik, framhäfvande nödvändigheten af ett starkt försvar för neutraliteten. Bland öfriga talare briljerade professor Thyren med ett anförande om sakkunskapen. I andra kammaren fick hr Staaff ordet efter excellensen Hammarskjöld, och höll en längre utredning öfver den nationalistiska rörelse som brutit ut hos oss.

åtföljd af anfall mot regeringen och högern. — Hr Branting sekunderade och likaså frih. Adelsvärd, som kritiserade det föreslagna användandet af statens kassafond. Flera af ministrarne uppträdde i denna kammare, så statsrådet Wennersten som försvarade sin finansplan, framhållande, att den kan stå sig äfven inför den hårdaste kritik, justitieministern, som förklarade hvarför reformförslagen uteblifvit, vidare hr Lindman, som konstaterade, att debatten gått på sidan om den stora frågan, hr Edén.

FRÅN LÄKTAREN: Vid X synes hertigparet af Västergötland o. prins Bernadotte.

Öfy. t. v.: STATS-MINISTERN.

T. h.: HERR HJ. BRANTING.

Mellersta bilden: HR C. STAUFF TALAR: Närmast talaren synes statsministern, civilministern, sjöministern m. fl. statsråd.

H. S. D. Stihms-fotograf.

som i regeringens flottprogram fann, att utsikter ei saknades till ett samarbete o. s. v. En uppseendeväckande episod inträffade under själva debatten, då några ungsocialister från läktarne i bådakamrarna utkastade flygblad.

FÖRSVARsutskottet.

568

4 8 DA STOKHOLMSTOGRAR.

Vi namnteckna, fr. vänster, sittande: G. Kobb (suppl.), A. C. Lindblad (ord.), J. L. Widell (s.), H. G. W. Wrangel (o.), S. H. Kvarnzelius (o.), C. F. Beckman (s.). — — — — —
 — — — — — A. Peterson (o.), P. A. Forssman (s.), C. Swartz (o.), D. Bergström (o.), E. Trygger (o., vice ordf.), K. Staaff (o., ordf.), A. Lindman (o.), H. Branting (o.), A. H. Lindqvist (o.),
 F. W. Thorsson (o.), D. Persson (o.), C. Persson (o.), J. A. Ingvarsson (s.), B. Petré (o.), G. Tamm (o.), V. Larsson (o.), E. A. Nilsson (o.); stående, fr. v.: suppl. C. G. T. Wickman,
 C. A. Svensson, E. A. Hage, C. G. Ekman, G. R. J. Akerman, E. T. S. Liljedahl, P. M. Olsson, K. F. Månsson. Frånvarande ord. led.: H. Hamilton, J. Gripenstedt, H. Ericson, C.
 Hamilton, M. Hellberg, H. Andersson, V. Rydén; frånvarande suppl.: O. Bergqvist, K. A. Malmberg, G. O. Knaust, C. G. Böberg, L. T. Köhlin, J. Larsson, L. Olsson, A. W. Lindh,
 P. M. Olsson, J. Hellner, K. E. H. Hildebrand, J. P. Jespersson, N. Edén, A. T. Adelswärd, R. G. Hamilton, C. J. Johansson.

Redan den 25 maj voro riksdagens kamrar färdiga att skrida till val af ledamöter i det särskilda utskott, hvilket får att förberedelsevis behandla K. m:ts propositioner i försvarsfrågan och de enskilda motioner, hvilka i anledning af dem kunna komma att väckas. Samtliga partier ha i det samma insatt sina ledande män och de bästa förutsättningar böra därmed vara skapade för ävägbringande af en lösning af den viktiga frågan redan vid nu samlade riksdag.

Det är det elite särskilda utskott, som under vårt nuvarande riksdags- skick tillsatts för frågan om försvarsväsendets ordnande. Tidigare ha sådana utskott förekommit 1867, 1869, 1871 (två, dels vid lagtima, dels vid urtima riksdagar), 1875, 1877, 1878, 1883, 1892 (urtima riksdagen) samt

1901. Endast vid de båda sistnämnda riksdagarna lyckades det samman- jämka de stridiga meningarna.

Mycket, för att icke säga allt beror nu på den skicklighet, hvarmed herr Staaff i egenskap af utskottets ordförande förstår utföra sin medlareroll. Han har i detta fall en rad lysande föredömen: S. G. von Troil 1867, Henning Hamilton 1869, Louis De Geer 1871, 1883, Jules Stjernblad 1875, Alb. Ehrensward 1877 och Gust. af Ugglas 1878, Gustaf Sparre 1892 och Chr. Lundeberg 1901. Anmärkningsvärdt är, att det i år är första gången ordföranden i ett särskildt försvarsutskott tagits ur den folkvalda kammaren, ett symptomatiskt uttryck för det sakförhållandet, att försvaret numera blifvit en folksak.

FÖRLOFNING INOM TYSKA KEJSARHUSET.

Efter porträtt.

Kliche: Bengt Sjöström.

PRINS OSKAR AF PREUSSEN.

Efter porträtt.

Kliche: Bengt Sjöström.

GREFVINNAN INA MARIE VON BASSEWITZ

Käisar Wilhelms näst yngste son *prins Oskar af Preussen* har i dagarne ingått förlofning med grefvinna *Ina Marie von Bassewitz*, dotter till forne statsministern i Mecklenburg-Schwerin greve von Bassewitz-Lewetzow. Underrättelsen om den ingångna förlofningen kom som en fullständig öfverraskning äfven för initierade kretsar, där man icke anade att prinsens böjelse för grefvinna var så djup, att den skulle leda till giftermål. Att keisar Wilhelm, som är afgjord motståndare till morganatiska äktenskap, lämnat sitt medgifvande till förbindelsen, tillskrives uteslutande käisarinnans inflytande. Den nyförlovade prinsen, hvars fullständiga namn är Oskar

Carl Gustaf Adolf, bär, som synes, idel namn ur den Svenska konungalängden. Konung Oscar II stod, som man torde erinra sig, fadder till prinsen, och tvefvelsutan ville keisar Wilhelm med namnvalet visa sin personlige vän konung Oscar en uppmärksamhet. Prins Oscar, som är född i juli 1888, har valt den militära banan och på denna humnit till kaptens grad.

Grefvinnan Bassewitz, hvilken är ett halft år äldre än sin blifvande gemål, är utgången ur en urgammal rik mecklenburgsk adelsläkt. Hon har tidigare som höfdam tillhört käisarinnans hoistat.

KRÄSNÅLEN.

FÖR HVAR 8 DAG AF **GUNNAR BJURMAN.**

A, sade lektorn, någon fruntimmerskarl har jag aldrig varit. Jag har aldrig begripit mig på kvinnorna.

— Liksom om man behöfde begripa dem för att vara fruntimmerskarl, insköt cynikern i sällskapet.

Oberörd af inpasset tillade lektorn efter ett ögonblicks

eftertanke och med en trovärdig blick genom glasögonen:

— Men sina små äfventyr har man ju haft i alla fall.

Han försjönk en stund i sina minnen. Så drog han ut kräsnålen ur sin kravatt och höll upp den till beskådande. Det var verkligen en högst ovanlig tingest. Mot den blå bakgrunden af ett halvklot af lazur aftecknade sig Karlavagnens stjärnbild i sju små diamanter.

— Se på den här nålen t. ex. Med den är också en iten upplevelse förbunden. Det är för resten

en rätt stilfull nål, som ni ser. En kunglig gåfva — min farfar fick den af Karl XIV Johan.

En charmant nål! Ett konstverk! Så originell! Den har kostat schaber den där! ropade sällskapet i korus.

— Jo jo men, sade lektorn och lämnade smycket till cirkulation bland vännerna. Det är inte heller ofta jag bär den, därtill är jag för rädd om den. Det är bara vid högtidliga tillfällen och under alla omständigheter den 24 maj hvarje år.

— Den 24 maj — det är ju i dag, det! Hvarför bär du den just då?

— Därför att det är årsdagen af det lilla äfventyret, och jag vill gärna för mig själf uppliva minnet af dess angenäma sida. Det hade också sin oangenäma sida, men det var inte förrän den 25.

— Du retar verkligen vår nyfikenhet. Du måste berättas.

— Gärna det. Jag var ung på den tiden, förstår ni. Jag såg inte så illa ut heller. Och jag hade de flesta af mina illusioner i behåll. Ack ja, det var då! Skål!

Jag gjorde en resa uppför Rhen, ser ni. Öfvervändigad af Kölnerdömens majestät, tog jag tåget till Coblenz, där jag fram emot middagstiden klef ombord på en af de där präktiga ångarna med sina väldiga däck och sina eleganta matsalonger.

Det blef en härlig resa. Majhimlen var strålände. Visserligen är den i estetiskt afseende bästa tiden för en Rhenresa i början på hösten, då kullarna glöda af det rodnande vinet, men till gengäld blir man i maj liksom mera berusad af luften och solen. Atminstone när man är ung och dåraktig. Och jag var bägge delarna.

Middagen serverades tidigt, strax efter afgangen från Coblenz. Maten var helt enkelt gudomlig — Rhenlax är mums som ni vet — och vinet sedan! Rhenvin har nu alltid varit min likör, men ingenstans smakar det så öfverjordiskt godt som vid Rhen — och på Rhen.

Jag kom vid samma lilla bord som en herre och en dam, och nu börjar äfventyret. De voro båda ytterst distinguerade. Han var en äldre man, ganska korpulent och mycket röd i ansiktet. Hon var på sin höjd några och tjugo år, och jag skulle varit frestad att taga henne för hans dotter, om det ej af några ord, som de växlade, framgick att de voro gifta. Det var helt enkelt en hänförande kvinna. Lilflig, täck och gratiös, med mörkt hår och mörka ögon och ett förtjusande leende. Jag blef fullkomligt betagen i henne i samma ögonblick som hon sände mig en strålände blick till tack för att jag räckte henne sässkålen. Genom förnyade små uppmärksamheter, äfven mot hennes man, lyckades jag åstadkomma en osökt konversation på tre man hand. Herr gemålen såg mig tydligen inte med ogillande...

— Han kanske ansåg dig ofarlig? inföll cynikern.

— Och hvad den unga frun beträffar, fann hon tydligen nöje i att prata med mig.

— Du var ju ingen fruntimmerskarl, sa' du nyss?

— Afbryt mig inte så där ideligen. Man behöfver inte vara någon Don Juan för att komma på god fot med damerna under en Rhenfärd. Klimatet, vinet, den allmänna glädjen och hjärtligheten gör undan det mesta af besväret för en. Och i de skiftande vyerna har man ständigt nya anknytningspunkter för samtalet.

Middagen blef alltså härlig. Genom matsalongens väldiga glasfönster skymtade städer, småorter och enstaka borgar

Enligt meddelande från Budapest har deputeraden, förre handelsministern *Franz von Kossuth* den 25 maj alltid därstädes.

Franz von Kossuth var född 1841 i Budapest och son till den ungerske statsmannen och frihetshjälten Ludvig von Kossuth. Som sjuårig gosse följde han sin fader i dennes landsflykt, studerade i Paris och London och var från 1861 verksam som järnvägsingenjör i Italien och ledare af flera betydande industriella anläggningar. Efter faderns död år 1894 ledsagade han dennes stoft till hemlandet och blef sedan bofast där. Påföljande år invaldes han i ungerska riksdagen och trädde efter några

förbi. När vi kommit till desserten, hade vi alla tre blifvit riktigt goda vänner. Och sedan drucko vi kaffe på däck.

Den stundens härlighet var obeskriflig. Vårvinen smekte svalkande våra af vinet något upphetade kinder. Den ena borgruinen passerade nu revy efter den andra. Ibland ligga de så tätt, att man knappt hinner se efter på kartan hvad den ena heter, förrän en ny redan uppenbarar sig. Vi skrattade åt ett nygiit engelskt par som satt midt emot oss. Den unga frun ägnade en sekunds ögonkast åt hvarje borg som passerades och uppläste därefter högt ur Bædeker den ramsa som stod om just den borgen. Hennes man var fullt sysselsatt med sin kodak och hade lika litet tid att höra på henne som att betrakta scenerierna. Knäppandet och plåtväxlandet gaf honom jämt jobb. Med större förståelse aktgäfvos vi på ett sällskap idel herrar, hvilka under anförande af en urgermansk jätte med rödblondt böljande helskagg ur sina sångböcker uppstämde en ny sång för hvarje ställe som passerades och vid Loreleyklippan togo "Loreley" da capo. Det var litet vulgärt efter svenska begrepp, men det var trefligt.

Den unga damen vid min sida blef allt lifligare och skämtsammare, och själf blef jag allt varmare och hjärtat. Jag fann för öfrigt snart att hon var en kvinna med mindre vanligt gedigen uppfostran. Jag kom att halft på skämt i förbigående och utan att ange källan citera en fras ur Kants "Kritik af det rena förnuftet" och hörde henne till min häpnad ögonblickligen parera med en fras ur samma verk och det på ett sätt som tydligen vittnade om förtroendet med detta.

— Ni är filosof, min fröken, sade jag med illa undertryckt beundran.

— Inte alls, skrattade hon, men min man är professor i filosofi, och då har jag ju fått slå i mig lite för att i någon mån kunna hålla honom stängin. Jag bugade mig för professorn, och det blef presentation. Aldrig hade jag kunnat tänka mig, att denna typ för en präktig major var filosofiprofessor och därtill med ett namn, som inte var mig obekant. Men det var han i alla fall — och då det var första gången jag träffade en filosofisk dam med ungdomlig fägring och erotisk tjuvningskraft, fann jag efter detta fru professorskan dubbelt hänförande.

Vi kommo emellertid till

Efter porträtt.

F. VON KOSSUTH.
F. 1841 † 25 maj.

är i spetsen för det radikala "oafhångighetspartiet af 1848" hvars arbete gick ut på att ersätta 1867 års öfverenskommelse om förhållandet mellan Österrike och Ungern med en ren personalunion. Då oppositionspartierna år 1904 sammanslöto sig, blef Kossuth koalitionsens ledare samt ingick 1906 som handelsminister i kabinettet Wekerle. Inre slitningar inom oppositionspartiet ledde 1910 till ministärens störtande. Kossuth, som vid de samma år utlysta nyvalen led ett förkrossande nederlag drog sig tillbaka från politiken, inom hvilken han sedan icke spelat någon framträdande roll.

Rüdesheim, och där troppade nästan allesammans af jag och mitt sällskap bland de andra. Under villervallan med gepäcket blef det blott tid till ett hastigt afsked med ömsesidigt tack för samvaron. Så skildes vi.

Jag hade nyss fått en remissa hemifrån, så jag tyckte jag kunde kosta på mig att ta in på det förnämsta hotellet, hvars stora vackra veranda sträcker sig utefter floden. Jag gjorde en promenad och återvände då ljusen började tändas och kasta långa darrande guldspelare i vattnet. Det var oförgätligt vackert.

På verandan gick det lifligt till. En grupp studenter uppstämde den ena af sina kärsånger efter den andra, och med dem alternerade under anförande af långskägget samma sängartrupp, som varit i farten redan på ångaren.

Det var luft i luckan, det var jubel, det var geist.

Jag tog ett bord i en vrå och beställde in en Rüdesheimer.

Till min glädje såg jag efter en stund professorn med sin hustru komma in på verandan. Hon hade nu klädt sig i en enkel men ytterst smakfull aiftonalet och syntes mig om möjligt ännu mer bedårande än förut. De sågo icke mig och slogo sig ned ett bra stycke från mig.

Jag ville ej vara påträngande utan höll mig i min vrå i skymundan. Jag njöt för resten nästan mera af detta. Nu kunde jag ostörd betrakta den fina profilen, den ungdomligt rundade kinden med sin skålmiska grop, det mörka håret, de svarta ögonen med sina långa fransar.

Och jag betraktade dem också. I en timmes tid satt jag försjunken i andäktigt åskådande, och småningom kolkade jag i mig hela rüdesheimern. Jag iakttog, att man inte håller vid professorsn bord föraktade denna vara. Den var också överlägsen. Plötsligt kände jag mig gripas af en poetisk yra, sådan jag inte känt sedan jag som skolpojke någon gång klottrade vers, och halft omedvetet skref jag med min blyerts på bordets marmorskifva ett impromptu, något à la Heine. Låt mig se, det lät så här:

*Oh Rhein, ich sah deine Welle,
und die übrige Welt erblich
Und ich habe im Rheinwein-Urquelle
gefunden — das Ding an sich*

*Wenn das Ich, wie Fichte behauptet,
ine Nich. Ich gegen sich setzt,
so setz ich, wenn Ihr es erlaubtet,
den Rheinwein zuerst und zuletzt.*

Det var ju icke så värst lysande, men då jag just nu såg professorn lämna sitt bord medan hans fru satt kvar, kunde jag inte motstå frestelsen att skriva snillefostret på ett visitkort, som jag därefter lät en kypare överlämna till den sköna. Hon betraktade det förvånad, läste, skrattade, vände sig om och mötte min blick. Så gaf hon mig en vink att komma och slå mig ned vid hennes

bord, en vink som jag naturligtvis genast hörsammade.

Snart voro vi åter inne i ett gladt samtal. Medan hon talade, betraktade hon oafbrutet min kråsnål, och slutligen sade hon förklarande:

— Jag sitter och ser på er nål. Kan ni tänka er att jag har en precis likadan?

— Det är inte möjligt! utbrast jag.

— Inte möjligt? log hon, — hvarför är det inte möjligt?

— Därför att, stammade jag... därför att jag tror att den här är fullständigt unik.

— Nu är ni inte logisk, sade hon. Tro är inte detsamma som vetande. Jag har min lite svåråtkomlig nu, men i kväll när jag packat upp skall jag lägga fram den, och så skall ni få se den i morgon bittida. Jag kan försäkra er att de äro så lika, att ni inte kan skilja dem åt.

Samtalet tog nu en annan vändning, ty professorn återkom. Han hälsade mig vänligt, och vi tillbragte en mycket glad kväll med ett lagom kvantum filosofi, ett rikligt kvantum sång och ett icke obetydligt kvantum rüdesheimer. Vi njöto stunden med lifligt behjärtande af den refrång, som gång efter annan genljöd i våra öron, och i hvilken vi som alla andra instämde:

*Morgen ist auch ein Tag,
heute ist heut'*

Det blef midnatt. Månen, som stod rätt öfver floden, strödde sitt silfver öfver den, glänste på taken och tinnarne i Bingen och lät den gamla borgen Klopp på motsatta stranden kasta en slag-skugga, som kom den att te sig ännu mer fantastisk än förut. Professorn började bli sömning och talade om att lägga sig. Men professorskan sade att det var alldeles för tidigt påtänkt, och att en människens promenad just nu skulle vara förtjusande.

Hon värdjade till mig med en blick, som kom mig att rodna som en gymnasist, och naturligtvis instämde jag i hennes åsikt, dock utan opassande entusiasm.

— Nå, kan inte ni båda ta er en liten promenad då? sade professorn. Jag är trött och vill sofva. Men gå nu inte och enlevera min fru, tillade han vänd till mig och hotade mig med pekfingeret. Hon får högst en timmes permission. Det måtte väl räcka?

Ack ja, det räckte. Det räckte för en af de härligaste dårska-per jag i mitt lif underlåtit att begå. Vi vandrade ut på vägen, hon och jag. Den var svart som grafven, jag bjöd henne min arm, och hon tog den. Jag kände hennes hjärta bulta mot min högra öfverarm, här... strax ofvanför armbågen.

Och månen stod öfver Bingen och glittrade i Rhen.

Jag kan ej skildra hur det gick till, men vårt samtal, som i början af promenaden rört sig

Foto. Ranch, Varberg

Utsi: Bengt Sjögren

DEN I VARBERG NYFUNNA URNAN.

Vid röjningsarbetena söder om Varbergs fästning har man i där-liggande skrothögar påträffat en stor och synnerligen vacker stenurna, hvilken antages vara utförd af någon af de gamla listidsfångare som på fästningen uttjänat sitt

straff. Aktiebolaget C. A. Kullgrens änka som äger ifrågavarande skrothögar har som gåfva överlämnat det vackra fyndet till Varbergs stad. Enligt försludande kommer badhusstyrelsen att låta montera urnan på fyndplatsen.

om likgiltiga ting, kom småningom utan skönjbar öfvergång in på kapitlet om reinkarnationen och sjä-larnes sympati. Det är ett mycket farligt kapitel att afhandla med en ung vacker dam, men aldrig farligare än vid Rhen i mänsken.

Plötsligt slogos ett par armar om min hals, en kind berörde ett ögonblick min egen, och i en gråtparoxysm låg min sköna följeslagerska vid mitt bröst.

Men som sagdt, jag är ingen fruntimmerskarl. Det var också långt mindre genom min förskyllan än genom Rhens, vinets och mänskenets som denna situation inträdt. Där stod jag... ja, jag skäms att säga det... där stod jag som Luther på riksdagen i Worms och kunde inte annat än bara framstamma några ord för att lugna fru professorskan.

Men dessa ord hade i alla fall en mycket lugnande effekt.

— Förlåt mig, stammade hon, jag bär mig så dumt åt att jag skulle ha stryk. Ni är en god människa, det är ni.

Jag tog på nytt hennes arm, och vi promenerade tillbaka till hotellet. Innan vi gingo in, tryckte hon min hand och sade:

— Glöm min dumhet. Låtså som om det aldrig händt. Påminn mig aldrig därom.

Det lofvade jag.

Ganska konsternerad kom jag in på mitt rum och gick ut på balkongen för att kyla min panna och mina tankar.

Där nere bland sångarne hade det tydligen varit något gruffi, ty jag hörde en stämma, som måste komma från långskägget, vädjande ropa:

— Inte ska vi gräla, gossar! Är vi inte alla tyskar? Är vi inte alla germaner?

Och jag tyckte mig höra hur han slog sig för sitt bröst i öfvermått af patriotism och vänskap. Hans ord följdes också af starka hurrarop och af "Deutschland, Deutschland über alles".

Jag gick in, klädde af mig, och somnade så småningom tack vare en af mitt hemlands aftontidningar, som jag funnit virad om mina galoscher i kappsäcken.

På morgonen gjorde jag en öfverraskande upptäckt, en högst fatal upptäckt. Min kråsnål, min fina, dyrbara kråsnål var borta. Den satt inte i kravatten, där jag alltid brukade sticka fast den. Jag kunde inte heller erinra mig att jag tagit den ur kravatten kvällen förut. Jag ville snarare minnas, att jag inte gjort det. Jag sökte öfverallt i rummet men utan resultat.

I ett miserabelt humör kom jag ner till frukosten. Där fann jag professorskan redan sittande vid frukostbordet. Utan ett spår af förlägenhet hälsade hon ett otvunget och gladt god morgon, sade att hon och hennes man ändrat sin resplan och skulle gifva sig af redan vid elfva-tiden men att professorn inte ville ha någon frukost. Han föredrog att ligga ännu en timma.

Jag slog mig ned vid hennes bord, och då... jag trodde knappt mina ögon... får jag se min förlorade kråsnål sitta i hennes blusliif. Mållös af förvåning stirrade jag på nålen, och utan tvifvel såg jag mer än ovanligt färskallig ut.

Hon följde min blick, såg mig därefter leende in ögonen och sade:

— Ja, här ser ni nu: är det inte sant som jag sade igår att våra kråsnålar äro lika som ett par tvillingar?

Hon räckte mig den, och jag vill lofva att jag vred och vände på den! Det fanns intet tvifvel: om

det funnits två sådana nålar, voro de faktiskt omöjliga att skilja från hvarandra.

Om det funnits, ja!

Hvad skulle jag tro? Hvad skulle jag säga? Jag bara gapade.

— Men hvar har ni er egen? fortsatte hon.

— Min egen... jag har förlorat min egen, stammade jag. Min egen nål är försvunnen sedan i går kväll.

Och gripen af en omotståndlig impuls tillade jag:

— Ni skämtar väl inte med mig? Är inte det där min nål?

Hennes min uttryckte den största öfverraskning:

— Har ni tappat er nål, säger ni: Nej, jag skämtar inte, denna nålen är min, det är den jag talade med er om i går kväll.

De underligaste tankar snurrade rundt i min hjärna. Jag tänkte på vår vandring i mörkret, jag tänkte på den plötsliga omfamningen. Var det möjligt, att denna kvinna... nej, det var omöjligt, alldeles omöjligt.

Jag grubblade så att mitt hufvud ville sprängas. Så sade jag med tillkämpadt lugn:

— Jag är öfvertygad om att jag blifvit bestulen.

Ur ekonomisk synpunkt betyder det just ingenting, ty nålen var bara en mycket skicklig imitation. Den var värd högst en tjugofem å trettio mark. Men jag har äft den från min farfar, och den har stort pietetsvärde för mig. Jag skall anmäla saken för polisen på förmiddagen. Men först skall jag på ett par timmar fara upp till Niederwald-Denkmal och se på utsikten.

Jag bjöd henne farväl, bad om min hälsning till professorn, och med mycket blandade känslor steg jag upp i bergbanan.

Klockan ett kom jag tillbaka. Af portiern hörde jag, att professorsns hade rest och jag steg in i mitt rum.

Jag gaf till ett rop af häpnad. Sannerligen, där, på golvet, under bocken med resväskan, låg min kråsnål!

Jag tog den och sjönk ner i en af dessa röda emmor, som aldrig saknas i ett bättre tyskt hotellrum. Där satt jag länge och grubblade. Men ju längre jag grubblade, ju mer begrep jag att denna gåta var omöjlig att genomtränga.

Hade nålen legat där, äfven då jag letat efter den på morgonen? Jag kunde inte svära på motsatsen. Eller hade någon med min nyckel, som hängde utanför dörren, öppnat denna och lagt dit nålen? Och denna någon — var det... hon?

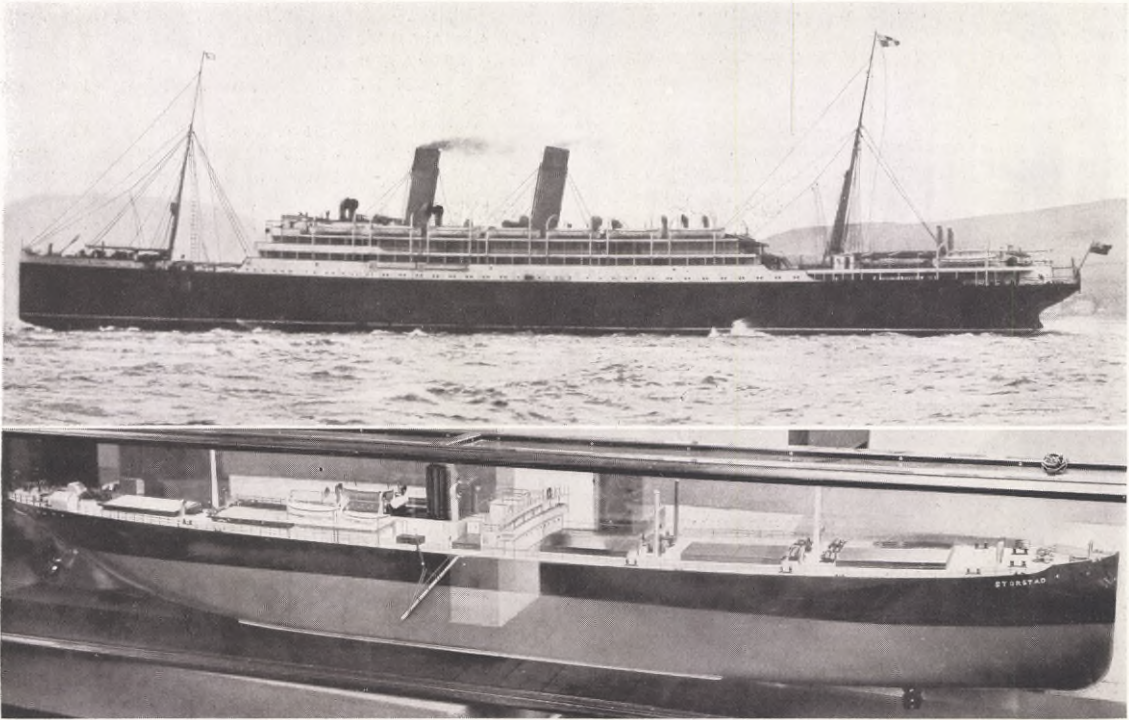
Och om hon gjort det, skrämde af mitt hot om polis och upplyst om smyckets värdelöshet, hvarför hade hon stulit nålen från mig? Hon tycktes ju befinna sig i utmärkta förmögenhetsomständigheter... och om hvilken raffinerad brottslighet skulle det ej vittna, att hon redan tidigt på aftonen, då hon serverade mig historien om kråsnålen n:r 2, gjort upp sin plan? Kunde jag tilltro denna bedärade, högt bildade kvinna något sådant? Kunde både hon och hennes man vara svindlare? Otänkbart. Jag ställde några frågor till portiern och fick klart för mig, att professorn, som ofta besökt hotellet, utan minsta tvifvel verkligen var den kände vetenskapsman han utgaf sig för.

Men om hon var kleptoman? Åter vann tviflet insteg i min själ. Och där har det bott alltsedan. Ännu i dag händer det ibland, att jag grubblar på detta mysterium. Har denna nål en "tvilling" i Tyskland, eller har den det inte?

Svara mig på det, du cyniker, som så lätt affärdar kvinnosjälens gåtor!

Skål!

DEN SENASTE STORA SJÖOLYCKAN.

Öfverst: "EMPRESS OF IRELAND", den förolyckade ångaren. — Därunder fartygsmodellen till "STORSTAD", den norske ångaren, som rände på "Empress of Ireland".

En fasansfull sjöolycka, genom sin natur och sitt fruktansvärda omfång minnande om Titanic-katastrofen inträffade den 29 maj på St Lawrence-floden, i Canada, i det att emigrantångaren "Empress of Ireland" då på höjden af Fathers Point påträffades af norska kolångaren "Storstad" och efter ett fåtal minuter gick till botten, dragande större delen af de ombordvarande med sig i djupet. Olyckan ägde rum vid 2-tiden på natten under rådande tät tjocka. "Storstad", som träffade passagererångaren rätt midskepps och borrade sig djupt in i dess sida, ryckte sig sedan, trots alla uppmaningar att icke slå back, våldsamt lös, hvarefter vattnet strömmade in i den väldiga läckan fram till ångpannerummet, framkallande en häftig explosion. På grund af olyckans snabba förlopp lyckades man sätta endast några få af lifbåtarna i vattnet och det utspann sig om dem en fruktansvärd strid bland de skeppsbrutna. Många drag af mod och själfupoffring visades dock. Särskildt utmärkte sig den stora grupp af medlemmar af frälsningsarmen som medföljde ångaren.

Det från "Storstads" sida utförda räddningsarbetet synes hafva bedrivits utan synnerlig energi, i det att från ångaren ilandsatts endast några få af de skeppsbrutna. De räddningsångare som medels trådlös telegraf kallats till olycksplatsen lyckades likaledes rädda endast ett fåtal personer. Empress of Ireland hvares besättning uppgick till 432 man medförde 955 passagerare. Dödsförlusten angifves till 1,030 personer, däraf 806 passagerare.

"Empress of Ireland" som ägdes af Canadian-Pacificbolaget var utrustad med alla nutidens säkerhetsanordningar, såsom dubbla bottnar, kollisionsmattor, trådlös telegraf och undervattenssignaler, hvarjämte lifbåtar funnos för alla ombordvarande. Ångaren var byggd 1906 för högsta klass, hade dubbla propellrar 14,500 tons dräktighet och en maskinstyrka af 18000 hästkrafter. Längden var 550 fot och bredden 76 fot. Sjöhastigheten var öfver 18 knop med reserv af 2 knop. "Storstad", som vid kollisionen fick stäiven intryckt,

men med egen hjälp kunde uppsöka hamn, äges af norskt aktiebolag med skeppsredare Klaveness i Kristiania som disponent och mäter 6000 tons.

SEGRARNE I DEN STORA SCHACKTURNERINGEN I S:T PETERSBURG:
1 Lasker. 2 Capablanca. 3 Aljechin. 4 Tarrasch (H. S. D:s schackred.). 5 Marshall.
Pristagare i nu nämnd ordning. Text å omslagets schackafdelning.

ESSAD PASCHA OCH UPPRORET I ALBANIEN.

2) Efter fotografi.

ÖSTERRIKISKA
KANONER BE-
SKJUTA ESSAD
PASCHAS RESI-
DENS I DU-
RAZZO. DEN AL-
BANSKE NATI-
ONALISTLEDAREN
SABRI KYTEZA. X
DE UPPRORISKE
HÅLLA BRON
TILL KAVAJA
"BESATT.

3)

Rörande läget i Albanien föreligga endast oklara och hvarandra motsäggande uppgifter. Enligt en version är upprorsrörelsen i mellersta Albanien i raskt tilltagande, enligt en annan förklaras de upprorskes handlingskraft af inbördes stridigheter. De katolska albanerna i landets nordliga delar ha genom en deputation betygat furst Wihelm sin trohet och förklarat sig beredda att rycka fram mot Essad paschas

upproriska anhängare. Furst Wilhelm har nu med sin familj åter installerat sig i slottet i Durazzo. Det anses dock att han genom sin förhastade flykt ombord på det italienska krigsskeppet förlorat sin prestige bland de albanska undersåtarna och att hans regering för framtiden är omöjlig. Hvad Essad pascha beträffar har han genom det våld han varit utsatt för från furstens sida och genom sin landsflykt blifvit en martyr och nationalhjälte, inom en del albanska kretsar påtänkt som mbret efter furst Wilhelm vid dennes väntade abdikation.

EN UNIK FOTOGRAFI från Essad paschas fängslande

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

* Data här nedan.

G. E. LANGBORG.
Prost. Kyrkoherde — Vadsbro.
75 år 21 Maj.*

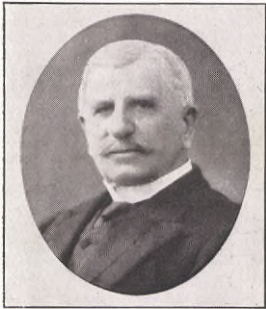
C. H. E. LEWENHAUPT.
Grefve. Univ.-bibliotekarie.
Säbylund. — 65 år 7 Maj.*

L. E. GEZELIUS.
V. Häradshöfding. — Falun
50 år 9 Juni.*

C. G. TISELL.
Rådman — Örebro. Nyttill-
trädande led af Riksd. F. K.*

H. S. G. LILLIECREUTZ.
Friherre. F. d. Öfverstelöjtn.
Vexjö. — 70 år 23 Maj.*

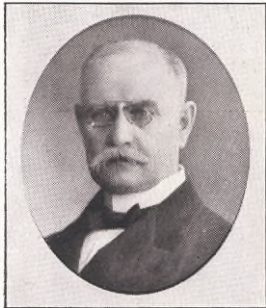
C. M. STRÖM
Landshöfding. — Hernösand.
65 år 28 Maj.*

C. ROSENBLAD.
Friherre. Öfverste. — Sthlm.
60 år 8 Juni.*

C. F. HULTGREN.
Kansliråd. — Stockholm.
50 år 25 Maj.*

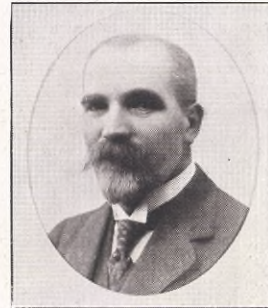
J. MORÉN.
Musikdirektör. — Stockholm.
60 år 26 Maj.*

A. S. TROLANDER.
Apotekare. — Vexjö
55 år 25 Maj.*

G. M. I. B:SON LAGER-
CRANTZ — Distr.-veterinär.
Valdemarsvik. — 50 år 30 Maj.*

A. LINDMARK.
Fabrikör. — Stockholm.
50 år 26 Maj.*

C. O. KJELLBERG.
Godsegare. — Kersö.
50 år 4 Maj.*

P. O. STOKKEBYE.
Direktör f. P. O. Stokkebyes
Qvarn a-b. (Axa) — Göteborg.
50 år 2 Juni.

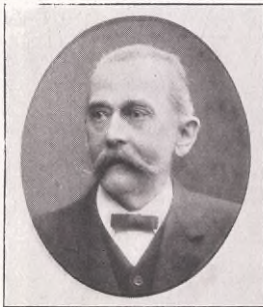
GUSTAF LANGBORG. Stud.-ex. 60, prestv. 64, kyrkoh. i Vadsbro 67, prost 99. Under många år tidigare ordf. i komm.-stämma; ordf. i komm.-nämnd o. fattigv.-styr. 68—13.

EUGENE LEWENHAUPT. Stud.-ex. 68, fil. kand. 76, Lidénsk aman. v. Upsala univ. bibliotek 82, förste aman. 84, afsked med n. h. o. v. af bibliotekarie v. universiteten 97, fil. hedersdr. i Upsala 93. Inneh. fideikommisset Säbylund i Nerike. V. ordf. i komm. stämman t. 13; v. ordf. i kyrko- o. skolråd. Led. af styr. i länets museum. V. ordf. i styr. i länets folkhögsk., ordf. i styr. i tekn. skolan, led. af dir. i lasaretten, inspektör i Karolinska skolan i Örebro 14. Leksammaomb. v. kyrkomötet 08. Hed. led. af K. Vitt. Hist. o. Ant. akad., led. af K. Human. vetenskaps-samf. i Upsala, led. af Samf. i utg. af handskr. rör. Skand. hist.

EMIL GEZELIUS. Stud.-ex. 83, v. häradshöjd. 91, advokat i Falun sedan 92. Disponent i Falu nya boktr. a-b sedan 99. Stadsfullmäktig 96, v. ordf. 07. Landstingsman 03. Led. af Riksd. F. K. 07, led. af lagutsk. 11.

GUSTAF TISELL. F. 69, stud.-ex. 88, jur. kand. 95, tf. rådman i Örebro 99 ordinarie s. 03. Tf. ombudsman v. Riksbankens afd. kontor sedan 08. I dagarne utsedd t. efterträdare efter framl. bruksegaren P. M. Carlberg i Örebro län i Riksd. F. K.

HENRIK LILLIECREUTZ. U.-löjtn. v. Jönk, reg. 63, major 94, afsk. o. öfv.-löjtn. i armén 99. Inneh. af Lundbohols fideikommiss i Jönk län. Verkst. dir. i Smål. m. fl. prov. hypot.-fören. sedan 97, ordf. i styr. i Stat. landtr.-skola i Kronob. län, led. af styr. i länets sparbank 02—13, led. af Hushålln.-sällsk. förvaltn.-utsk. 01—13. Led. af Vexjö stadsfullm. 99—12.

O. SCHRAM †.
F. d. Inspektör. Kommunalman
Hagström — F. 40. † 13 Maj.

S. ÖSTRÖM †.
Grosshandlare. — Göteborg
F. 46. † 25 Maj.*

O. S. SCHÜTZ †.
Postmästare. — Helsingborg.
F. 54. † 22 Maj.*

J. E. NILSON †.
Jägmästare. — Helsingborg.
F. 63. † 19 Maj.*

CARL STRÖM. Stud.-ex. 70, hoir.-ex. 78, v. häradshöfd 80, landskamr. i Gefle. län 87, ti. landshöding derst. 08—11, landshöding i Vesternorr. län sedan sistn år. Ordf. i Hushålln.-sällsk., i landstingets vägkommitté o. i dess nödhjälpskommitté; ordf. i direktionerna f. hospital, lasarett o. Österåsens sanatorium; ordf. i styrelserna i Tekn. elem.-skolan, länets landtr.-skola, m. m. Ordf. i Medelpads egnahemsbolag 11, v. ordf. i Ostkustbanans a.-bis styr., v. ordf. i styr. f. Bank a.-b. Norra Sverige sedan 12. Ordf. mästare i. Frimur. St. Joh. Logerna i Hernösand o. Sundsvall.

CARL ROSENBLAD. U-löjtn. v. Lifg. t. h. 74, öfverstelöjtn. 98, öfverste o. sek.-chef f. Lifreg:s drag. 04. Led. af Krigshoif.
CARL HULTGREN. Stud.-ex. 84, e. o. kammarshr. i Tullverket s. ä., kontrollör derst. 04; kansliråd o. chef f. handelsafd. i Utrikesdep. sedan 06. Delegerad v. svenska gen.-kommisariatet v. Parisutställn. 1900, sekr. i allm sjöfartsfören. 02, sekr. i Finansdep:s tullkommision 03, sekr. v. underhandl. i o. f ny svensk-tysk handelstraktat 05. Led. af tulltaxekomm. 06—09, v. ordf. i ängfärjekomm Trelleborg—Sassnitz 06—07. En af underhandlarne f. afslut. af svensk-tyska handelstraktaten 10—11, liksom v. traktaten m. Japan 11. Led. af kommiss. f. utveckl. af sjöfartsförbind. m. Ryssland 11—12.

JOHN MORÉN. Folkskollär.-ex. 75, org.- o. kyrkosång.-ex. 76, musiklär.-ex. 88, kantor o. kördirigent i Hedv. Eleon. kyrka i Stockholm sedan 92. Mångårig led. af sällsk. Kyrkosångens vänners centr.-komm. Led. af komm. f. utarbet. af liturg.-musik. bilagor t. kyrkohandboken sedan 10. Utgif. af korallbok m. m.

GUSTAF (GÖSTA) LAGERCRANTZ. Veterinär. 89, distr. vet. i Valdemarsvik sedan 1900. Ordf. i kyrkostyr., styr.-led. i Bank A.-B. S. Sverige. Ordf. i Valdemarsviks djurskyddsören.

AUGUST LINDMARK. Skomakerimästare i Stockholm. Ordf. i Stockholms stads handtv. fören, samt i fören. Stockh. läringshem o. handtv. förens industrilotten, ävensom i skomakarmäst. fören. V. ordf. i Sveriges handtv. organisation. Mångårig led. af stadsfullmäktige o. drätsel-nämnd samt tillh. borgerskapets 50 äldste.

CARL KJELLBERG. Efter afslutade skol.- o. prakt. studier skogschef v. Kramfors 87—02. Under denna tid verksam komm.-man. Eg. egen-domarne Kersö o. Husby i Stockh. län. Ordf. i komm.-stämma o. pens-

nämnd. F. d. landstingsman. V. ordf. i Sv. kennelkl. Hedersted. af Fören. f. skogsvård.

SEKUNDUS ÖSTRÖM †. Inneh. af firman Öström & Fischer i Göteborg, huivnddelegare i Vahlbergs fabriker i Forserum.

OTTO SCHÜTZ †. Postexp. 79, postmästare i Solleiteå 88, postinspektör i Vestra distr. 94—09, ti. postdirektör i Göteborg 09. Deltagit i de hos Gen. poststyr. pågående arbetena i o. f. förslag t. reglementariska föreskrifter 91—94 o. 96—04.

EILIS NILSON †. Stud.-ex. 82, utex. fr. Skogsinst. 86, e. jägmästare s. ä., förestånd. f. Kalleberga skogsskola 91, jägmäst. i Engelholms rev. 11. Tjenstgj. ss. länsjägmästare i Kristianstads län t. 10. Sedan 11 verksat direktör f. Ranviks plantskolor. Deltog i prof. A. Nathorsts Grönlands-exp. 99.

Ärkebiskopsutnämningen:

Ett beriktligande.

Redaktionen af Hvar 8 Dag, Göteborg

Med anledning af uppgiften i eder ärade tidning för den 31 maj, att jag skulle ha undanbedt mig att ifrågakomma vid ärkebiskopsutnämningen, anhåller jag få meddela att denna uppgift saknar all grund. Visserligen är jag tacksam att få stanna på den plats där jag är, men jag skulle ansett det orätt att genom ett undanbedjande försöka inskränka Konungens lagenliga rätt att välja mellan tre personer. Jag vore tacksam för ett beriktligande i nästa nummer af eder ärade tidning.

Med utmärkt högaktning

Hj. Danell.

Skara, Brunsbo 30. 5. 14.

Foto. Habeller, Örebro.

Kittel: Kem. A.-B. Bengt Sjöversgarre, Skövde-Göteborg.

HANDELS- OCH INDUSTRIKAMMAREN FÖR ÖREBRO OCH VESTMANLANDS LÄN har i samband med sitt årsmöte i Örebro anordnat en utställning af affärs- och kontorsutensilier från Örebrofirmor, ett förträffligt uppslag, värdt beaktande.

INNEHÅLL: Öfverhögjägmästare Tage Thott (biografi och helsidesporträtt). — Remissdebatten. — Försvarsutskottet. — Baltiska utställningen. — Tranebergsbron öppnas. — Grundstenen till Margaretahemmet lägges. — Årets kvinnliga gymnastikdirektörer. — Sverige på San Francisco-utställningen. — Utställningen i Örebro. — Prins Oscars af Preussen förlöjning. — Franz von Kossuth †. — Förlist emigrantångare. — Schackturneringen i Petersburg. — Veckans porträttgalleri. — "Kråsnålen". Ber. af Gunnar Bjurman.

Eftertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan särskildt medgifvande förjudes vid laga påföljd.